

Πιπίνα Δ. Έλλη
ποίηση

Σύδνεϋ 2008

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Έλλη
(Pipina D. Iosifidou-Elles)

Ποίηση, υπό τον γενικό τίτλο:
(Poetry, under the title:)

Οι Στίχοι του Άρτου
(*Verses of Bread*)

Βιβλίο Πρώτο
(Book One)

Οι Στίχοι του Άρτου
(*Verses of Bread*)

Βιβλίο Δεύτερο
(Book Two)

Η Ευφρόσυνη!
(*The Crime Against Eufrosyni*)

Copyright: Pipina Despina Elles
Published by P.D. Elles
Typed and edited by the author
Book cover by the author
Sydney 2008

ISBN 978 0 9804894 1 5

Βιβλίο Πρώτο

Οι Στίχοι του Άρτου

To Whoever Values
The Essence of Life

Εγκύμων ο άρτος

και ώριμα

τα απειροελάχιστα μόριά του

κοχλάζουν

έτοιμα να εκτιναχτούν

μόλις χαραχτεί

η κρούστα του.

Τα μυστικά του σπυριού

κείνται στο DNA τους...

Ξένος, με το που πάτησα
σε ξένη γη
την ξαναγάπησα, ακούς;
φλογερότερα, παρά ποτέ...

Ο ανάπλους της ήταν ευοίωνος.

Λαλιά μου... οι λέξεις...
τις λέξεις... ω, λέξεις...
ω, γλώσσα μου!

Φυλαχτό μου της τρέλας
στης Μνήμης τα κρησφύγετα,
κλωσσούσες με υπομονή
το πάθος μου για σένα.
Με οίκτο με θωρούσες
μ' έκλαιγες, με πονούσες
πως μ' έχανες θαρρούσες.
Δεν τό 'νωθες,
μόνο δικός σου ήμουν;

Προσευχήθηκα
κι ω, φως, αναδύθηκες

φως από φως του Νου,
μονάκριβή μου!
Σ' ανάστησε η ανάγκη
σ' ανύποπτο χρόνο!
Σε ξαναύρισκα δική μου
άλλοτε, τώρα, παντοτινά....
Αδηφάγο κι αν ήταν ταξίδι,
Νους πυρπολεί το στερέωμα.
Στην στασιμότητα μ'είχαν καρφώσει
ανάγκες, ξένες μου.
Πάλι με χρόνους...

΄Καλώς σε βρήκα!..
γεννήτρα της σκέψης!
Προσκυνώ σε!
Νοήματα, συμβόλα,
προσκυνώ σας.
Αδελφωμένη μαζί σας
οπλισμένη τη δύναμή σας
ανηφορίζω' στέναξα.

Ω, γλώσσα μου!
Νά 'τες, οι λέξεις...
τις λέξεις... ω, λέξεις!..
Λαλιά μου!

Νά'τες... πώς ξεπετιούνται
απ' την αχλή νάρκης,
ολόκορμες, αληθινές
και με τυλίγουν!
Πυρετός που με καίει...
να μ' αναλώσουν δέχομαι.

Λαλιά μου... είναι οι λέξεις...
εγώ, είμαι... οι λέξεις είναι...
οι λέξεις είναι... εγώ είμαι!..'

Καλόδεχτες στον ήλιο
της δημιουργίας
δικαιοδόχισσες του πολιτισμού μου,
όλες σοφές, όλες σωστές
καλόδεχτα της γλώσσας μου
μερίδια.
Πάλι, ξανά, αγγίζω τες,
απλώνω τες στη χάρτα,
όσο μπορώ πιο ταιριαστά
αγάπες, αιώνια θησαυρισμένες.
Να ζωγραφίσω προσπαθώ
όνειρα δύσβατα...
του Νόστου...
το Ίλιον ν' αποθανατίσω
τα πάθη του Δυσσέα
στον μυριστό αγώνα του.

Πηνελόπη εγώ...
τα της Ιθάκης να καταθέσω
τ' ακούσματα τόσων...
Αφγανιστάν, Σερβίας, Ιράκ,
της ματωμένης γης
των διαμαντιών.
Και τ' άλλα
τα μικρά, τα μεγάλα...
καμώματα του έρωτα
δοσίματα αγάπης,
αιωνιότητας την αγωνία
κι όσα μπορέσω... απ' τ' άλλα,
τα διάφορα... τ' ατέλειωτα...

Βρέθηκα έτσι μπροστά
στα σκαλοπάτια.

Υψώνονταν μπροστά μου...

Και αυθόρμητα χρεώθηκα
να τ' ανεβώ...

Ήτανε δύσκολο

κι ας φαίνονταν παιχνίδι,
στην αρχή.

Ένα, ένα λοιπόν

και κάθε π' ανέβαινα

ένα νέο,

ξοδευόμεουν ανελέητα...

Να φτάσω όσο ψηλότερα
μπορούσα...

στοιχημάτισα...

Κι έγιναν έτσι

καθοδήγησης σταθμοί,

ερμαί κι ορόσημα...

χωρίς κανονική πυξίδα...

Έκτοτε, έρμαιο ανάμεσά τους
με μία γραφίδα προσπαθώ
στη χάρτα να τοποθετηθώ...

Κι είν' ευλογία
που βρίσκομαι εδώ,
κι ακόμα αναρριχώμαι
σκαλοπάτια.

Μια ενοχή το στήθος μου
βαραίνει,
μα επιμένω στις ιδέες μου
σε μία ομήγυρη
που αρνείται να γνωρίσει...
Ξέρω, δεν μου ταιριάζει
του ηγεύοντος ο ρόλος,
και είμαι βέβαια
πως οι σίχοι,
κατεστημένα ν' αλλάξουν,
δεν μπορούν.

Αισθάνομαι ένοχη...

Για την οικογένεια
που άφησα στην Ιθάκη
τους φίλους που υπέφεραν
για τις κατευθύνσεις τους,
και για εκείνους
που τους επέτρεψαν
να με ξεγράψουν
κι ας αγαπιόμασταν...
και για την σπουδαία
γλώσσα μου
που αδυνάτισε μέσα μου
με τη φυγή μου...

Ένοχη λοιπόν απέναντι
σε όλους και σε όλα....
και επιπλέον...ένοχη
που θέλω να εισχωρήσω
σ' έναν κύκλο
που καταδυναστεύεται
από Γίγαντες!

Η ζωή έκανε
κι εξακολουθεί
να κάνει τις τομές της.
Δεν ξέρει από συμπάθεια,
διαβαίνει ίδια πάντα
και μόνο εμείς αλλάζουμε
στο χρονοδιάγραμμά της
με το πέρασμά μας
με την ευτυχία μας
με τη συμφορά μας
και με το τέλος μας,
που προσπαθούμε
-σαν τη μισή περάσουμε-
να το απομακρύνουμε
όσο μπορούμε περισσότερο
από δίπλα μας.

Έλα τώρα...
όλοι τον φοβούνται...
ακόμη και οι Δεινόσαυροι!

Δεν είμαστε αχάριστοι
είμαστε όμως άνθρωποι...
αγαπούμε το φως
και δεν το απαρνούμαστε
ακόμη κι όταν υποτίθεται
ότι είμαστε δίπλα στο σκοτάδι...
Δεν είναι παράλογο λοιπόν
που η γνώμη την καταδιώκει
που πέρασε την τομή
των αντιπαραθέσεων
και ακμαία...
ζει και το δάνειό της...
Ευπρόσδεκτο...
κι ας φορολογείται βαρέως
για χάρη του!

Κρέμασε σκόρδο πάνω της !

Στον τροπικό του Καρκίνου
ανέπνεε...

Η Κλωθώ την εξόρισε
σ' άλλη διάσταση...
Κρατά το τρίγωνο
και το τεράστιο ομμάτι
διατηρείται... αεικίνητο.
Δεν ξέρει από αρμύρα
ή θολούρα.

Έκτοτε κινείται στον τροπικό
του Αιγόκερου...

I. Τόσο αδιάλλακτη
στη βασιλική σιωπή της!

Άραγε τι προσδοκούσε
ο αναιδής;
Κι αν ο Σκοπός του
δικαίωσε τις πράξεις του
η άποψή της για τον τυχοδιώκτη
παρέμενε αμετακίνητη.

Ήθελε ν' ασπαστεί
τη σφραγίδα των απίστων
στο μέτωπό της...
είπαν!

II. Οι Άγγελοι της Νήσου
κραύγασαν απελπισμένοι:
‘Δε θέμε τα καλούδια σας!’
Οι δαίμονες γέλασαν
στα παιδιακίστικα
καμώματα.

Τυχοδιώκτες,
κακούργοι,
εγκληματίες...
δεν νοιάζονταν για
την τύχη των Αγγέλων.

Κρυψώνες της ειρήνης

Επάλξεις, χαρακώματα
και μια πανώρια Θύρα
να διαπερνά με μάτι φλόγας
εκείνα, του ξένου.

Αλοίθωρα από τη λάμψη
του θεάματος, εκείνα
πασχίζουν να κατανοήσουν
το τραχύ τοπίο.

Ο ξένος έχει την ελπίδα
αμπαρωμένη
στα στηθόκαστρα.
Μετράει τα τοιχεία
αφουγκράζεται τις γέφυρες
που σειούνται στον αγέρα,
και διαπραγματεύεται
με τον Νου
πώς να τα περάσει,
πώς να μαρτυρήσει
τα μυστικά τους.
Θωρακισμένο το θεριό

ψάχνει για άκρα
να πατήσει
να περπατήσει,
να τρέξει...
Όχι από φόβο,
ονειρεύεται να λύσει
τα μάγια
που το κάρφωσαν
στον βράχο.

Δεν ενδιαφέρεται πια
για τον θαυμασμό,
τη ζήλεια
ή την κακία των περαστικών...

Ο αδερφός του ήταν ανέκαθεν
αδιάφορος για τη μοίρα του.
Ακόμη κι όταν τον είχε κρεμάσει
στον βράχο ο 'Βασιλιάς'.
Απαξιούσε λοιπόν
ν' απαλύνει τη μιζέρια του
όταν τον 'ταχτοποιούσε' ο αϊτός.

Κάποια στιγμή μάλιστα
που βαρέθηκε τον ηρωϊσμό του
του φώναξε με μίσος:
'Ποιος θέλει τέτοια δόξα;
Μόνο οι τρελοί του είδους σου
πιστεύουν πως
με τα βασανιστήριά τους
εισπράτουν την αθανασία!'

Σχισμάδα τα μάτια του

απ' την οργή.

Έσύ φταις Θεέ,

εσύ μ' επλασες

αυτό που είμαι.

Αν ήσουν άγιος,

αν ήσουν καλός,

θα ήμουν όμοιός σου!

Παράτα με λοιπόν,

δε σε φοβάμαι!

ύβρισε.

Κρεμασμένος στο κενό ο Νους

έτοιμος να σπείρει
τα δώρα του, ήταν
κι ύστερα να θερήσει
τον καρπό τους,
χάριν της κάθαρσης.

Μελένια χτένα τιθάσσευε
την κόμη του
και το γλαυκό των ματιών του
όμοια μ' ατσάλι άστραφτε.
Αλύγιστος γρανίτης
το σώμα του
και τα φτερά του θαλλερά,
άθικτα από τον πύρινο λαίλαπα
που έσπειρε στον κάμπο
της αμαρτίας, ήταν.

Έγραψαν πως ούτε
η αρμύρα κατάφερε
να φέρει πίσω τη ζωή...

‘Απιστη... καταραμένη!’ έκραξε

κι έσυρε λεριασμένο το σπαθί.

Η ψυχή φτερούγισε άτακτα

σκιασμένη στον αιώνα

από την αδικία του,

από τη δυσπιστία του.

Κι εκείνος...

-κύρης της ήταν-

ακόμη την περιφρονεί.

Ούτε που έψαξε ποτέ

να μάθει την αλήθεια.

Πώς θα μπορούσε

ν’ ανατρέψει τώρα πια

το τραγικό γεγονός...

αφού και ο πλάστης του

να τον αλλάξει

δεν μπορεί...

νεκρός κι αυτός,

κι από αιώνες!

Ω, Shakespeare!..

Μην ψάχνεις!

Τον είδαν...

-Αστραπή που κάλπαζε ήταν
που περνούσε κρυφά
την Καστρόπορτα-
ο μανδύας του
βιαζόταν
απ' τον δαιμονισμένο βοριά
και τ' άτι του
χλιμίντριζε απ' τον πόνο.

Μην ψάχνεις!

Λάβα ήταν το χνώτο του
και τα σπιρούνια του έλυωναν
την πέτρα και το μέταλλο.
Ο αφρός του ατιού του
παχύ δηλητήριο
κι ο ιδρωτας ποτάμι.

Μην ψάχνεις!

Τον κατάπια η αφέγγαρη νύχτα.
Και μια λάμια μόνη
στην πετρωμένη ερημιά,

παρακολουθούσε κοκκαλωμένη
από τον τρόμο...
ο σκελετός της έτρεμε
τα κόκκαλά της κροτάλιζαν:

‘Είπα... και λέω
-πάντα θα το λέω...
Μην ψάχνεις!’

Στην άλλη όχθη πια
ζυγίζει το πέρασμα:
τα ναύλα
τη βάρκα
τη γέφυρα
το βάρος του.
Το ξέρει,
δεν αξίζει το πισωγύρισμα.
Μεγάλη η φασαρία!
Αποφασίζει λοιπόν
ότι δε θα τον παλέψει
για τίποτα και πουθενά.
Τι σήμερα... τι αύριο!
Και χίλια... νά 'χε ζήσει
ο χρόνος φθείρεται...
τρώγοντας τον ίδιο
τον εαυτό του... άλλωστε!

Ο Ρήγας κύτταξε τρομαγμένος

το κλίμα της τρέλας

της εκδίκησης.

Μα ήταν κάμωμά του!

Ακόμη κι ο Άγγελος

σαν είχε πιεί άθελά του,

είχε μεταμορφωθεί σε τέρας

σαν εκείνους...

Τον είχαν παρασύρει

οι Εύες του Λωτ.

Ο Ρήγας τον είδε,

τ' αναστημένο

σπλάχνο του

-ήταν και δεν ήταν-

το χέρι του ήταν,

χέρι φονιά ήταν

κι ετοιμαζόταν να πράξει

τα παρόμοια... σ' εκείνον...

στα Σόδομα και Γόμορα.

Το κεντρί της δηλητηρίασε τα όνειρά τους.

Άλλοτε εκείνος, Αετός,
είχε ψηλοκαβαλλήσει
την τρέλα...
και είχε τολμήσει παιχνίδια
με το βυζομάχαιο.
Κι εκείνο είχε ζωντανέψει
στα μυαρά χέρια του
κι ανίερο, είχε θερίσει...
Το κεντρί κατόρθωσε
και τ' απόδιωξε
-ήταν η αγάπη των σπλάχνων της-
'Φύγε από πάνω μου....
πόσο θα σε κουβαλώ
στα στήθια μου;
Τραβα! Καιρός
να μου φέρεις
και τα παιδιά μου!
έκραξε αδίστακτα.

Αγέρωχοι οι κορμοί
συνομάτησαν
κατά της μοίρας.
Είχαν αποφασίσει
να ξεριζωθούν,
να φύγουν
να βαδίσουν
να φυλαχτούν
να γνωρίσουν...
Μην το μάθει μόνο
ο εχθρός τους μισερός,
πριν από τη μαζική τους
μετανάστευση.

Την κάρφωσε προσεκτικά
στον έβενο, δίπλα στον αυγερινό
που μόλις είχε προβάλλει.
Μόλις προλάβαινε...
Η νύχτα έφευγε κυνηγημένη
από το φως πού κάλπαζε...
Βιαζόταν να τους παντρέψει
πριν να τον πυρπολήσει
η φωτιά του Απόλλωνα!
Τι καταλάβαινε από έρωτες
κι αμαρτίες ετούτος!
Ήταν μόνο Θεός!

Ήταν ρίζα τετραγώνου...

Μπέρδεμα προμήνυε
η κίνησή της...
Είχε προστρέξει στον Νόμο
για τα δίκαιά της...

Ή ρίζα του είμαι...
με πέταξαν όμως παράμερα.
Δεν είχα γρόσια
να το κρατήσω!
Είσαι ο Νόμος...
Βοήθα να γυρίσω
στη θέση μου!
δήλωσε
και το σύννεφο που σηκώθηκε
αντάρτισε το Δικαστήριο...

Μα ποιοι ήταν οι εκβιαστές;
‘ποιοι άλλοι
παρά οι τελώνες
και οι φαρισσαίοι!’

Κάτσε να δεις...

η κουκαμπάρα
θα γελάσει με
το μακάβριο αστείο...
Ποιος είδε ψύλλο
να παντρεύεται αράχνη;
Αυτή το μόνο που κατέχει
είναι...
να εμπλέκει τους εραστές της
και ύστερα
να τους καταβροχθίζει!..

Δύο φορές χορταμένη,
δύο φορές ένοχη,
πλάσμα του Θεού κι αν είναι.

Οι νότες κυττάχτηκαν.

Τα χέρια, άγουρα, νια...
χαρισματικά ήταν...
Πού είχαν μάθει
να χαϊδεύουν...
να τιθασεύουν...
με τέτοια εμπειρία,
με πάθος ερωτικό,
ωριμότητας...

Ναι, έτσι ξαφνικά,
δημιουργήθηκε η σχέση,
και συντελέστηκε το θαύμα.
Τα λάτρεψαν
εκείνα τα χέρια
τους δόθηκαν!
Μαζί μάγευαν.

Τα χέρια τιθάσσευαν
ανάσταιναν...
παρήγαν μελωδία
που σαγήνευε
που γεννούσε
συναισθήματα,

έξαρση και οίστρο
επανάστασης
ηρωϊσμού
αυτοθυσίας...

Χέρια...
του μυαλού
και της ψυχής...
Χέρια...

**Η ανθισμένη κερασιά μίλησε
με το ρόδινο φουστάνι της.**

Στο πάρτυ της
είχε μεθύσει το μελισσάκι
κι εκείνη ευτυχισμένη
-θα γινόταν μυριομάννα-
άφησε τ' ανθοπέταλά της
να γλυστρήσουν...
στο πράσινο της μάνας της...
αιώνια ελπίδα του αύριο.

Ρόδια, κεράσια, βύσσινα
Όλα τα όμορφα παιδιά
στη χοάνη της ευδοκίμησης!

Ανάγκη ορμής
ανέβασε την πίεσή της...

Το αίμα της φούσκωσε
τις σήραγγες της ζωής,
κι έτσι πλημμύρισε
ο κάμπος...
Ακόμη τώρα συζητιέται
η πλημμύρα.
Τα είχε πνίξει όλα!

Η Κιβωτός δεν ήταν
σ' ετοιμότητα
ώστε να σώσει
έστω και κάποια
σκονίδια ζωής....

Παιδί κι αν είναι
ξέρει για τη μαγεία
της αθωότητας.
Δική του κι αν είναι
του την κλέβουν,
την διασύρουν
την καταπατούν
την δολοφονούν
οι κοινωνίες
όπου κι αν ζει...
κι ας κραυγάζουν
μέσα από εκκωφαντικές
εκστρατείες
για τη σωτηρία του
από τα μύρια δεινά,
που όμως ευλογούν.

Το φωτοστέφανο
έπλεε προσεκτικά.
Κάποτε πλησίασε,
ακούμπησε απαλά
στην κεφαλή του.
Το κύτταξε παραξενεμένος.
Δεν καταλάβαινε τον λόγο.
Ήξερε πως εκείνο
Αγγέλους μόνο
καταδεχόταν.
Ήταν δυνατόν
να είχαν χειροτερέψει
τόσο πολύ οι γύρω του;

Πόρνη την ανέβαζαν...

πόρνη την κατέβαζαν
εκείνες που, από πρώτο χέρι,
κατείχαν
τα του 'λειτουργήματος'.

Πέταξαν λοιπόν
τον πρώτο λίθο
εναντίον της!
Μισούσαν κάθε τι
που τις εκπροσωπούσε,
πάντα όμως κρατούσαν
μάτια κι' αυτιά στραμμένα
στο πίσω σακκί....

I. Σβήσε το φως...

ο δρόμος με τα μαγαζιά
που υποθάλπουν
τη θανάσιμη τρέλα,
καταλήγει στη θάλασσα
δίπλα στον 'τουριστικό' πλακόστρωτο
δρομίσκο.

Pataya! Pataya! Pataya!

Τα κόκκινα φανάρια του
και σβηστά ακόμη,
λάμπουν ανάμεσα
στα πεζούλια,
δίπλα στο πλακόστρωτο
των δρομίσκων,
στ' αγαματάκια
αθών παιδιών,
στους μικροσκοπικούς
ναϊσκους του Βούδα
τους φωτωμένους
μ' εξωτικά φρούτα...
γι' αλαφροϊσκιωτους monks...

Η πύρινη λάμψη τους
τορπιλίζει πάθη,
μεταμορφώνεται
σε γλώσσες δαίμονα
φωλιάζει στις ματιές
των πεινασμένων κοριτσιών...
γλύφει την υπόληψη,
την περηφάνεια
γεννά χαμηλά ένστικτα...
για την τροφή, το νοίκι,
το στολίδι, το φτιασίδι...

Στη δύση του κάματου,
στην παραλιακή ζώνη
εκεί, όπου λήγει ο δρόμος
με τα κόκκινα φανάρια,
τ' απόκρυφα γίνονται φανερά.

Ξέχνα τον παράδεισο...
έναν παράδεισο
που τρέφει τους τουρίστες
με φαγητά αμφίβολης
θρεπτικής αξίας,
τους φτωχούς με coconuts,
και το ισχνό πορτοφόλι
των κοριτσιών

με τα δολλάρια
Ευρωπαϊών γερόντων
αγοραίων εραστών
των διακοπών!

Pataya! Pataya!

Ω, Pataya!

II. Το νησί το φτάσαμε επιτέλους...

Το πλοιάριο διαλύοταν
κάθε πού 'γδερνε τον αφρό
ή ο αφρός εκείνο
κι αντιστεκόταν λυσσαλέο.

Το νησί το φτάσαμε...
Και η άμμος αλλιώτικη
λες κι άρρωστη.

Το νησί το φτάσαμε
και πολυθρόνες
αραδιασμένες,
βρώμικες, τιμωρημένες
από τα στοιχεία της φύσης
κι από τ' ατέλειωτα
γυμνά σώματα
ξαλμυρισμένα από τον ιδρωτα
και τ' αντηλιακά...
Κι απάνωθ' τους
-για να προστατεύονται-
τεράστιες ομπρέλες
ν' αντιστέκονται
εξίσου δαρμένες

απ' την αρμύρα ανέμων,
που αέναα γλύφουν τον αφρό
της ανατολίτικης θάλασσας.

'Φτάσαμε!' ιδού το νησί
ανάμεσα στα άλλα...
μια ανταριά, μια ερημιά,
ένα ρέμπελο πράσινο καπέλο
στην χαμηλή κορφή του
και μια κορδέλα άμμου
δίπλα σ' απρόσωπα
ξενοδοχεία του...
Απέναντι...
κοντά-μακρυνά...
κι αόρατο πια...
το Pataya!

III. Το πλεούμενο, ξεκίνησε

χωρίς κανένα φως,
τη στιγμή που ο ήλιος
μας καληνύχτιζε
κι εμείς εκείνο,
και το νησί το έρημο,
το φαινομενικά γεμάτο...

Τρέχαμε με την ίδια μανία
όπως στον ερχομό μας...
αυτή τη φορά
για να συναντήσουμε
το σκοτάδι.

Μόνο που τώρα μας πέδευε
αλλιώτικη, αγωνιώδης
μια προσδοκία
ή μήπως κι ήταν προσευχή
στους κύρηδες που φούσκωναν
το κύμα της αφέγγαρης ώρας.

Πώς και πώς
θα την πιάσουμε,
αχ, τη στεριά,
πώς και πώς

θα προσαράξουμε
το δαρμένο σκάφος
στον φιλόξενο
-σίγουρα πια-
όρμο της Pataya;

Πέρασε μπροστά μου...

Τό 'να του μπράτσο έσφιγγε
υδροχόη
τ' άλλο του τελείωνε
σε μπρούτζινο λαγίни.

Σπονδή πήγαινε να κάνει
και τρισάγιο,
να ξεβασκάνει το μάτι
που πανούργο επισκοπούσε
τ' αλλόφρονα βήματά του
γύρω από το λείψανο
βασανισμένης μυρτιάς
που μάταια την στεφάνωνε
κλαίουσα
η απέρρικτη δάφνη.

Μέρα μεσημέρι

ο ήλιος χρύσιζε τη λίμνη
την έφτιαχνε
ηλιόλουστο καθρέφτη.

Μέρα μεσημέρι και
τα νούφαρα ξεκόρμισαν
φτεροκόπησαν απάνωθ' της.
Περιστέρια θες,
πεταλούδες πες
στροβίλισαν μεθυσμένα
λυκνίστηκαν σ' ερωτικό χορό,
για την αγάπη...
για την αθανασία...

Μαγεύτηκε ο 'τρελός'
και τ'άφτασε στους άλλους,
που μέτρησαν λόγια οίκτου:
'Αλαφροϊσκιωτος,
ο κακομοίρης!'

΄Κείνο το βράδυ ήταν,
που τα νούφαρα
αγάπησαν τον ΄τρελό΄
και πέταξαν κοντά του.
Τον χαιδεψαν, τον φίλησαν,
κι αβρά τα πέταλά τους,
σκέπασαν και νανούρισάν τον...

Η αυγή ΄ταν πού ΄φερε
τους περιέργους κοντά του.
΄Ήταν στ΄ αλήθεια όμορφος
΄ο τρελός μας΄
-γαμπρός ντυμένος
στα τόσα νουφαροπέταλα!-
να κύτταζει με έκσταση
τον γαλάζιο αιθέρα...
της αισιοδοξίας αποπαίδι!

I. Τα ποδήλατα άπλωσαν

φτερά...

Πέταξαν πάνω

από τα παλιά διώροφα,

του Κάστρου

πάνω από

την πρασινισμένη λίμνη...

σκαρφάλωναν στον ουρανό.

Δεν χωρούσαν στην πόλη

με τους στενούς δρόμους

με τον συνωστισμό

παντός είδους...

με τον τρελό ανταγωνισμό

της μηχανής

που προσφέρει την άνεση

μ' αντίτιμο τη μόλυνση

του δηλητηρίου...

II. Τα φιλιά φτεροκόπησαν...

Ταξίδεuan από το Ίλιον
προς την Ιθάκη...

Πέταξαν πάνω από θάλασσες
πάνω από πολιτείες
κι έφτασαν σε Κάστρο...
σε λίμνη στοιχειωμένη...
λατρεμένη...

Στην Ιθάκη πια
τα φτερωτά ποδήλατα
του καλλιτέχνη,
τ' ακολούθησαν μαγεμένα.
Φιλιά, φτερά, ποδήλατα...
προσγειώθηκαν
κάπου κοντά στη λίμνη
της Κυράς...
να πάρουν την ανάσα...

Τ' όνειρο αναστήθηκε
και ξάπλωσε στη χάρτα
το παραμύθι
του νεκρού, τώρα πια,

καλλιτέχνη
και της ξένης ποιήτριας
από το Ίλιο
που λάτρευε την Ιθάκη της!

Στον Γιαννιώτη ζωγράφο Βασίλη Καζάκο
και στη μνήμη των παιδικών μας χρόνων...
«Χωρίς τους ακαδημαϊκούς τίτλους σου, τώρα
πια...»

III. Και το αμάξι μπορούσε

νά 'χε πετάξει

όμως τα βέλη των μοχθηρών

το κάρφωσαν κατακέφαλα.

Οι ιαχές του πολέμου αντηχούν

όλο και δυνατότερες,

όλο και κοντινότερες.

Ο εκτελεστής έχει καταστρώσει

τα σχέδιά του,

έχει χαρτογραφήσει

τις επιθυμίες του

έχει καταχωρήσει τα θύματά του

σε καταλόγους, από αιώνες.

Από τους έχοντες γνώση,

εκείνοι που διαφωνούν,

αδυνατούν ν' ανταποδώσουν

τα χρωστούμενα.

Το παιδί μεγάλωνε...

Όμως δεν τ' άφησαν
να φτάσει κάπου
ούτε ακόμη στον τόπο
της δικαιοδοσίας του,
τον Παράδεισο!..

Πετούσε στον ουρανό
-έτσι κι αλλιώς-
όταν τον συνάντησε
το laser...

Πόλεμος...

πολεμική ζώνη...
και εξελιγμένη στο έπακρο
η τεχνολογία των επιθετικών όπλων...

‘Ούτε ψύλλος στον κόρφο τους!..’

Νια είναι η μέρα...

Βιάσου στο περιβόλι,
κατέβασε ένα αστέρι
και στόλισε
την μπουτονιέρα σου.
Θα σου χρησιμεύσει
ως διαβατήριο
στην ομήγυρη
των αλαφροϊσκιωτων...

Άγουροι οι καρποί...
Υπόμενε ως το γιόμα
κι ύστερα
πέρνα απ' τον μπαξέ
της θειας σου Αφροδίτης.
Στο πανεράκι της θα βρεις
άφθονα τ' αγαθά
της Δήμητρας
-αντίδωρο σε χατίρι.

Μην ξεχάσεις τον μύθο:
Χρυσό νά 'ναι το μήλο
που θα της προσφέρεις...
Κι αν είσαι συγγενής της
δεν αποτελείς εξαίρεση.

Δεν αργούμε...
Φτάσαμε, σχεδόν...

Οι μάντρες ξηλώθηκαν
και τα καρφιά
σκόρπια στο έδαφος
κείνται.

Μακρυνές, αρωσιάρες...
γλώσσες κρέμονται
άφοβες, αδιάντροπες.

Οι πετεινοί λαλήσαν
τρεις φορές.
Όταν σηκώσεις τον Σταυρό
μην ψάξεις γύρω σου.
Όλα είναι όνειρο...
Μόλις ξυπνήσεις
θά 'χεις ξεπεράσει
τις ξηλωμένες μάντρες
θα βρίσκεσαι στο έβδομο
σύννεφο, ελεύθερος.

Το φως που κλέβει
το δικό μου...
μ' έχει ερημώσει
μ' έχει απογυμνώσει
με βιάζει να φύγω!

Ληστευμένος από το έσχατο
ίχνος αξιοπρέπειας,
το караβόσκοινο
γύρω στο λαρύγγι
νιώθει τον οίκτο,
μόνο, απ' όλους...
Μία άθλια φιγούρα
τώρα πια!

Ληλατήθηκαν
οι δόξες, η ελευθερία
και τέλος η ίδια, η ζωή.
Ήταν που ήταν άχαρη!..

Ξεπέρασα το στίγμα...

Δεν το σηκώνει
το κορμί μου, της αρμύρας.
Θα κρεμαστώ
θα δεθώ άρρηκτα
στο κατάρτι,
πάνω από τη θάλασσα,
και την πυξίδα
θα κατευθύνω
στους ορίζοντες
που έχω επιλέξει
για να φτάσω
στον 'κόσμο'
κι εκεί να κλειδωθώ.

Δεν με συγκινεί
σκοπός, φωνή ή φως.
Γερο-θαλασσόλυκος
χωνεμένος πια, είμαι.

Η Δύση σημάδευε ανέκαθεν
το άλλο άκρο.
Μία λέξη το ορίζει
και μία λέξη το γκρεμίζει...

Και η Ανατολή
δεν μού 'λεγε πολλά...
Δε βλέπει,
νιώθει μόνο,
καθώς σβήνει
στο στρογγύλεμα
της σφαίρας.
Το χνώτο της μυρίζει
μπαρούτι, επανάσταση
και το χρώμα της
κατακόκκινο την σημαδεύει...

Ταύρος και κόκκινο πανί!

Πάψε να παραπονιέσαι...

Ξεπέρασες τις Εσπερίδες,
τελείωνε.

Διαρκώς παλεύεις

Γιατί ξοδεύεσαι;

Υπάρχουν τόσα άλλα φρούτα
εξίσου ωραία κι εύγευστα...

που δεν γνωρίζεις.

Μην είσαι ανόητος

έχεις καιρό

να τα δοκιμάσεις

αρκεί να τους δώσεις

την ευκαιρεία

να σε τιμήσουν!

Τριανταεφτά θα είναι...

Το νούμερο μ' αρέσει
Έχει καλές συντροφισσες:
τη χαρά, τηνκαλομοίρα,
τη ζωή ολάκερη...

Τριανταεφτά θα είναι....

Σημείωσέ το στα χαρτιά σου
όπως αρμόζει.

Όμοια κι εγώ.

Η συλλογή, η κατεύθυνση
η διεύθυνση,
στην τελική τους!

Η κορνίζα είχε ραγίσει

από καϋμό.

Η φωτογραφία

‘άγνωστη’.

Είχε βαρεθεί

να φιλοξενεί

κάποιον φευγάτο,

ενώ γύρω της

έσφιζε η ζωή.

Ένα τέτοιο πρόσωπο...

-εν ζωή... -

βάλτε το στην κορνίζα...

θα καμαρώσει...

θα ξαναγιώσει.

Βάζω στοίχημα!

Το μακέλλεψα το χαρτί...

Πέρασε η ώρα,
πέρασαν μεσάνυχτα
κι ο Δαίμονας που κλωσσά
μέσα μου αψηφά τη φύση.
Μία γραφίδα το μαρτυράει
και μία μανία...
‘Μην ντρέπεσαι!
Δόστα όλα
κι ας ξημερώσει!..’
μ’ ενθαρρύνουν.

Είπα να σε φτάσω...

Τρέχω λοιπόν ακόμα,
με πατούμενα λυωμένα
με κόκκαλα πονεμένα
Με μυς π' αρνούνται
-όχι γιατί βαρύνονται...

Κι ας είσαι άπιαστη...

**Κάποια στιγμή λοιπόν
νόμισα
σε πλησίαζα...**

Το ρολοί χτυπά
ενσυνείδητα.
Σκυμμένος απάνω μου
με παρακολουθεί
ο χρόνος,
κι αγχώνεται πιότερο
για το δικό του πέρασμα...

Μετράει λοιπόν
τις μέρες, τις ώρες...
λεπτά... δευτερόλεπτα...
αδιάκοπα.

**Το βέλος δείχνει ότι
έρχεται βροχή...**

Όπως προείπε
ήρθε το νερό
κι ήταν υπερβολικό
και σάρωσε τον κήπο
και τη γειτονιά...

Πριν ακόμη
χορτάσει τον πνιγμό,
βγήκε στη νεροποντή,
λες κι ήταν σαλιγκάρι...
-έτσι φαινόταν φορτωμένος
στο ρούχο πού 'χε σώσει.

Τα παράσερνε όλα
το ρέμα του δρόμου
πού 'χε παραφουσκώσει
και ξέβραζε κάθε τι
ελαφρύ....

Όταν είπε 'φτάνει',
ο ουρανός
και βγήκε ο ήλιος
να νοικοκυρέψει,
να στεγνώσει τα πλυμένα...
έκλεισε τα μάτια του
κι ευχήθηκε
να τον είχε πάρει
κι εκείνον, το ρέμα!

Κάπως δεν ταιριάζει
σ' ετούτη την τσόχα...
Σακοράφα διάλεξες
για να σπείρεις
τα ντελικάτα κεντίδια
σ' ετούτο τον κάμπο;
Δεν θά 'πρεπε
να υπάρχει συσχέτιση...
συμφωνία,
ανάμεσα
στην έμπνευση,
στα υλικά
και στα εργαλεία;

Αχ, Θε μου!
Πού πήγε η αρμονία σου;

Χόρευαν μαζί
ως που ο πράκτορας
λάλησε ξημέρωμα...

Είχαν μεθύσει
από τον στρόβιλο
του χορού
από την ικανότητά τους
και από το χειροκρότημα.

Δεν ήταν δυνατόν
μια τέτοια νύχτα
να σβήσει στο κρεβάτι!

I. Το στάχυ ήταν δυνατό

θαλερό, πλούσιο...

κι η ακαρποφόρητη η γη
το είχε παραθρέψει.

Ἦρθαν και γέμισαν
οι αποθήκες
δούλεψαν τ' άλογα
τα κάρα και οι ανθρωποι
κι ο ουρανός χάρηκε
να βλέπει το μυρμηγκολόϊ
να σημειώνει
τεράστια επιτυχία
κάτω από τη μύτη του.

II. Ταΐστηκαν οι γέφυρες
και η πέτρα, ξανθιά
στόλισε το διάβα
των ανθρώπων.

Και σκόρπισαν τα πράσινα
στο καφετί τον φόντο
και οι άνθρωποι θαυμάσανε
που το ξανθό σπυρί,
έκρυβε τόση δύναμη...
μπορούσε τέτοια δώρα...

III. Ο άνθρωπος με τα γυαλιά
γέλασε.

Μα βέβαια ο καρπός
τους είχε δώσει πολλά...
Όμως πέρα από το χορταμό
του στομαχιού
το χορταμό του λαίμαργου
ματιού
στο μεγαλείο του πλούτου,
τη ρημάδα την ψυχή
την είχαν πεθάνει
στη νηστεία!

Ας προσέξουν λιγάκι
οι δεινόσαυροι...
Ας προσέξουν λιγάκι
το λουλουδάκι
που κάθε που τους δίνεται
η ευκαιρία
να κουνήσουν
τα βαρύγδουπα μέλη τους
το τσαλακώνουν,
το παραμορφώνουν,
το λιώνουν
ή και το αφανίζουν...

Η φωνή είχε ακουστεί
στη χοάνη της πόλης
αυστηρή, άκαρδη, απειλητική.
Ο καιρός τους είχε δοκιμάσει.
Τα ζωντανά τους, δίπλα τους
κι οι όμοιοί τους το ίδιο...
Δεν υπήρχε διαφορά.
Ξεχασμένοι στα δικά τους
αγνοούσαν τα νούφαρα
της Στυγός
κι ο Επίσκοπος δεν ήξερε
τι ήταν καλύτερα
να στείλει τον Άγγελό του
ή ν' αφήσει
ν' αλληλοσπαραχθούν...

Στο κρατητήριο δεν ζήτησε

ούτε νερό.

Το δικαιούνται εκείνοι

που πιστεύουν

στην ανάγκη του.

Εκείνος πέθαινε

για ένα μολύβι

κι ένα κομμάτι χαρτί...

Τον βάφτισαν τρελό...

Είπε ακόμη ότι ο Θεός
είναι παραμύθι...
πως η ζωή εξαρτάται
από το Νου...
κι οι άνθρωποι κυττάχτηκαν
με απορία...
Δεν είχαν ανάγκη
τις συμβουλές του.
Αυτοί ακολουθούσαν
την ανάγκη
της δικής τους ψυχής.

Η σήραγγα πορευόταν
στα σύννεφα
και οι άγγελοι
είχαν διαταχτεί σε ομάδες
για την εύκολη μετάβασή τους
στους παιδικούς σταθμούς.

Είχε ακουστεί
πως οι εκπαιδευτές
δεν ήταν άνθρωποι
παρά μηχανές
που τις λάδωνε το χρήμα.

Πέρα από τα παιδιά...
Τα ίδια και χειρότερα
συνέβαιναν
σε χώρους περίθαλψης
της τρίτης ηλικίας...
Αυτούς
-απροκάλυπτα πλέον-
τους χρησιμοποιούν
στο τελευταίο
πειραματικό στάδιο
όπου διαπιστώνεται

πόσο αντέχει ο άνθρωπος
στην αδιαφορία
και στην κακοποίηση
όταν έχει φορέσει
το ρούχο του γήρατος.

Το χρήμα
δεν χρησιμοποιείται
για την ανακούφιση.
Αυτό ήδη διαπιστώθηκε
με στατιστικές.

Στην κορυφή δεσπόζει

ο σταυρός,

άγνωστο γιατί.

Σα σύμβολο

δεν έχει επίρρεια,

ούτε φωτίζεται

για να φωτίζει στο σκοτάδι.

Δεν είναι καν σηματοδότης.

Δε γεννά σκέψη ή συλλογισμό

τόρα πια

παρά μονάχα το ερώτημα:

‘πώς και γιατί επιτέλους

τον είχαν στήσει

τόσο ψηλά;’

Τα πουλιά ακολούθησαν
το καραβάνι...
Βαγόνια και πλήθος
σαλιμπάνγκων,
κορδέλες στον αέρα
κυμάτιζαν
τον ανύπαρκτο θρίαμβο
μιας σειράς
που δοκιμάζονταν
για κάτι, λίγα, ψιλά....

Επιτέλους πραγματοποιήθηκε
το όνειρό τους!
Ταξίδι της ζωής
συμβόλιζε το τροχόσπιτο!

Κατσαρόλες,
πετσέτες,
τα απαραίτητα τρόφιμα
και ένα τσουβάλι δολλάρια
για την βενζίνη!

Το Subaru

το είχαν στο μάτι

από καιρό...

Όλοι μαζί σφιχτήκαν

και το απέκτησαν...

Κι ήρθε το άλλο

το μεγαλύτερο σφίξιμο,

που δεν εννοούσε

να σταματήσει...

Και φούσκωνε

και καταβρόχθιζε

ακόμη και το φαγητό τους.

Είχαν γίνει σκελετοί...

Έκλαψαν κι έκλαψαν...

Αχ, δε γινόταν αλλιώς!..

Έθαψαν λοιπόν

τ' όνειρό τους!

Ξεφύτρωσε δίπλα
στην αμμουδιά.
Άλλοτε όμως προτιμούσε
μονάχα
τα ηλιόλουστα χέρσα...
Όσο απίθανο
κι αν ακούγεται
αποδεικνύει
πως κάποτε όλοι
και όλα
προσαρμόζονται
στις καταστάσεις
που επικρατούν
γύρω τους.

Το καραβάνι μου...
και στο δρόμο
για τον παράδεισο.

Παπαγαλάκια
τρεχούμενα νερά,
πεταλίδες
χελιδονόψαρα,
μια τρελή παρέα
κι ένα γλυκό φιλί.

Αυτή μα την αλήθεια,
είναι ζωή καλή!..

Τα μολύβια μου
οι στρατιώτες μου...
Το χαρτί μου...
το πεδίο του αγώνα!

**Τα παιδιά δεν χωρούν
στον χώρο τους.**

Οι δράκοι αυξήθηκαν
και οι μεθύστακες έχασαν
το δρόμο τους.

Λερωμένοι από χρόνια
δεν μπαίνουν στον κλίβανο
γιατί θα σπάσει.

Οι ηγεμόνες ψάχνονται
σε ποιον να ρίξουν τα αίτια...

Σ' ένα κουβάρι τυλίχτηκαν
και χώρεσαν σε δωμάτια...

Είναι θέμα εξέλιξης,
ανάπτυξης
κοινωνικής αλληλεγγύης.
Μας τα προσφέρει
και η παιδεία.

Προχτές έμασαν
πτώμα παιδιού.
Βρέθηκε ο ύποπτος...
η κορυφή του παγόβουνου...

Είπα θα φύγω...
το είχα ορκιστεί...

Η μάνα μου τρόμαζε
ο πατέρας μου φώναζε
πως είμαι επαναστάτρια...
κι εγώ απορούσα
με τον όρο.

Τι πα να πει επαναστάτης...
επαναστάτρια!..
Μία αλλαγή στη ζωή μου
Ήθελα...

Ήθελα τη φυγή
από τη στασιμότητά μου
αποζητούσα,
μα ήμουν θήλυ
και δεν μου πέρναγε.

Περίμενα λοιπόν...

Η μέρα που με ξόρκισαν
που μ'αποδέσμευσαν
ήρθε εκεί που πήγαινα
να πάθω ασφυξία...

Άνοιξαν παραθυρόπορτες...
λυτρώθηκαν κανάλια
ποτάμια φύσκωσαν,
από νάματα ειδών-ειδών...

Η ανάγκη πήρε νέες μορφές...

Το κεφάλι ήταν δυσανάλογο
με το υπόλοιπο σώμα...
Η γνώση το είχε παραφουσκώσει
είπαν...

Όταν τελικά έσκασε
από το εσωτερικό του
εκτοξεύτηκαν...
-ήταν γεμάτο-
χάρτινες κορδέλες!..
Ήταν οι τόνοι το χαρτί
που είχε περάσει
από το shredder....

Το φως έσβησε...

για μία ώρα...

Έτσι ο άνθρωπος

ξεπλήρωσε το χρέος του

στην ενέργεια

που σπαταλιέται ασύστολα...

Η καλή θέληση πήρε

παγκόσμιο χρώμα...

ή κάτι τέτοιο...

είπαν οι ελεγκτές.

Τέλος πάντων!

Οι φλογίτσες
που τρεμοσβήνουν
τρέφουν τη γοητεία
και το μυστήριο
του Πέπλου
και της Γραβάτας...

Έκαναν το πάρτυ
στην ακρογυαλιά.

Η αρμύρα θεράπευσε
τις όποιες πληγές
και το κύμα ακούραστο
έσβησε ασχήμιες
ξέπλυνε απομεινάκια
ντροπής
κι έντυσε με γοητεία
το έξαλλο.

Βοήθησε το σκοτάδι της νύχτας,
όπως συνήθως.

Η πεταλούδα δυσκολεύτηκε
ν' ανοίξει τα φτερά της
για να ξεφύγει
από τον κλοιό της.
Είχαν αχρηστευτεί
από την υπερβολική τους
χρήση.

Τα δίπλωσε πάλι με κόπο
και σούφρωσε στη γωνιά
περιμένοντας τα χειρότερα.

Και τι δεν είδε
στην αχλή της:

Τα ξωτικά είχαν κρυφτεί
στα κοράλια
οι αχινοί φυλούσαν
τις καστρόπορτες...
και οι αστακοί γυρόφερναν
ανήσυχoi...

Τ' αλογάκια της θάλασσας
τα είχαν αγκαζάρει με το ζόρι
κάποιες πεταλίδες
με την ελπίδα να ξεφύγουν
τον κίνδυνο
που είχαν αναγγείλλει
οι σειρήνες τους.

Για μια στιγμή ξεχάστηκε.
Αναρωτήθηκε...

Δεν πρόλαβε τελικά...
Γιατί αμέσως ύστερα
έφτασε στ' αυτιά του

εκκωφαντικός θόρυβος
και τον τύφλωσε
η, από τα σκουρόχρωμα στήθια
της αρμύρας,
εκτυφλωτική γέννηση...
δηλητηριώδους μανιταριού!

Η σκουρόχρωμη μικρούλα
έσφιγγε στην αγκαλιά της
το καγκουράκι
που της είχε προσφέρει
γενναιόδωρη η φύση.
Έτσι πέρα από τις υπαγορεύσεις
του DNA της
είχε δεθεί μαζί της
ακόμη περισσότερο.

Πινελιές θαυμάσιες
τα χρώματα
και δίπλα τους,
πεζή η αλουμινένια σκάλα
πραγματιστική
στη μονοτονία της
αν και αρωγός
ενέργειας και παραγωγής,
δίπλα στη μαγεία
της άλλης,
της καλλιτεχνικής.

Η ζωή γεφυρώνει όλα
όσα χρειάζεται...

Παλικάρι μου άδικα κοπιάζεις...

δε με κρατάνε τα κάγκελά σας

ούτε οι αλυσίδες που έδεσες

στ' άκρα μου,

ωφελούν.

Έχω το Νου λεύτερο

και τον κυβερνώ...

‘Θα το τακτοποιήσω κι αυτό...

αν συνεχίσεις

να κάνεις τον έξυπνο!’

Το προξενιό δεν έπιασε...
Δεν είχαν γίνει τα πράγματα
όπως έπρεπε...

Η νύφη φορούσε πανοπλία
Και ο γαμπρός φερετζέ...

Έτσι βούλιαξε το προξενιό,
κι έζησαν αυτοί καλά...
και οι άλλοι στην ντροπή τους.

Το χαλασμένο μήλο
χάϊδεψε το δίπλα του...
Θαύμαζε την ακεραιότητά του
του ψιθύρισε
τον θαυμασμό του.
Εκείνο όμως τραβήχτηκε
με σιχασιά
‘Κύττα τη σαπίλα σου
και άσε τα λόγια!’
σφύριξε με περιφρόνηση,
βέβαιο για τη ζηλοφθονία
του γείτονά του.

Μια ζωή την είχε...

Το μεγάλο στόμα άνοιξε
και κατάπιε τον βόα...
Είχε ξεπεραστεί
η ικανότητά του,
και το μεγάλο στόμα
είχε βρει πολλούς τρόπους
για να τον μιμηθεί...

Δόξα τω Θεώ
δεν έχει στερέψει ακόμα
η λίμνη...
Ούτε το νερό
στα φυλλοκάρδια
των βουνών.
Το γεννά το χιόνι
που τους χειμώνες
πασπαλίζει
κορφές, πλαγιές...

Τα βατραχάκια
προσευχήθηκαν πάλι απόψε
στην Παναγία του Τουραχάν.
Βέβαιοι ότι η Δέσποινα
των Αγγέλων
δεν απαξιού την ευχή τους:

“Κάνε Αγία Δέσποινα
Νά’ ναι καλά η Νεράϊδα μας,
Μην και μας αρρωστήσει
κι αλοιμόνό μας!

Τις καλαμιές της φύλαγε
και τους γηρίνους μας
απ' τα μεγάλα ψάρια,
που απ' αλλότρια γη
κατάφτασαν.
Βάλε μυαλό στον Γιαννιώτη,
να την αγαπάει
και να την προσέχει,
μάθε του
να σταματήσει,
μ' απόβλητα
να την ελεεινολογεί,
ευχήθηκαν
και ο μεγάλος βάτραχος
τα ορμήνεψε
να ευχαριστήσουν
τη Νεράϊδα της Κυράς
για την υπομονή της,
με μακρό, ρυθμικό κρόασμα...

Είπα τριανταεφτά
Αλλά πάτησα και πέρασα
τα εβδομήντα εφτά...
Κι ακόμη γράφω...
Δε φαίνεται
να κοπάζει η ορμή,
ή η φλόγα να σιγάξει...
'Δαίμονας'
κυνηγά τον Νου,
κι αν προσπαθώ
να τον αδειάσω...
επιμένει:
'να δώσω τη ψυχή μου
σ' εκείνα π' αγαπώ...'

Στο κέντρο,
φλογερή παπαρούνα
η ψυχή,
ανασαίνει... βαριά
φλόγα γίνεται
και ξάφνου ορμά,
στου σανιδιού τους ορίζοντες,
με γλώσσες αχόρταγες
να γλύφουν...
να κόβουν την αναπνοή...

Σειέται με πάθος,
σειέται με πείσμα,
σειέται μ' οργή.

Υπασπιστής της
ο ρυθμός του τακουνιού
που σείει τα τρίπτυχα,
και τα βίαια χέρια
που κροταλίζουν,
καθώς όλα μαζί
καταβροχθίζουν
το λιγωμένο μάτι,

για να θρέψουν
και να γιγαντώσουν
του φλαμένγκο
τον θρίαμβο!

Ολέ!.. Ολέ!.. Ολέ!..

Θεέ, τι ομορφιά είναι ετούτη!

Ενα φιδίσιο ποτάμι
ένα ατίθασσο φαράγγι
μύριες πινελιές βράχινες
ανοιχτά πλάγια,
φορτωμένα στο πεύκο,
στο έλατο,
κι ανάμεσό τους
λουλούδια αγνά,
όπως τα πρωτόπλασες
Πλάστη,
χωρίς χημικά
κατασκευάσματα
που γιγαντώνουν
τα τριαντάφυλλα
στο μέγεθος πιάτων
φαγητού!..

Ήμαρτον Θεέ μου,
αλλά δεν γιόμισε ακόμα
ο κύκλος του μυαλού
στα ανθρώπινα
πλάσματά σου!

Άκου που σου λέω...

Μην κυττάς που οι επιστήμες
'προοδεύουν'.

Μας κοροϊδεύουν!

Ξέρεις σε τι αποβλέπουν:

στην εκμετάλλευση

πολλών

για το συμφέρον

λίγων....

αλάνθαστα...

πρόκειται για

νέο είδος δουλείας:

έξυπνο, μελετημένο,

αξιοπρεπές...

Τώρα πες ότι θες!

Αν είχε ο άνθρωπος

μυαλό

θα 'στόλιζε'

την Πλάση σου

με μύρια-δυο σκουπίδια,

και τα γαλάζια

ύψη σου

μ' άπειρα δηλητήρια;

Και τρύπες
στην ατμόσφαιρα
του άμοιρου πλανήτη
δόστου και προσπαθούμε
μ' άόρατα απόβλητα...
Δεν τα βλέπεις... αλλά
σαν τα μπαλόνια
να κατακάτσουν
σπεύδουνε
στ' άχραντα σύνορά σου...
για να τα μακελέψουν.

Αναρωτιέμαι αληθινά
Για την υπομονή Σου και της Γης...
πόσο πια θα κρατήσουν;
Κι ως τότε θα υπάρχουνε
θαύματα, σαν... τον 'Βίκο';

**Κάποιες νυχτερίδες φτερούγισαν,
ανίκανες να κρυφτούν.
Μάρτυράς τους το φεγγάρι,
χλώμιασε περισσότερο.**

Μεσάνυχτα... και δες τες
φτεροκοπούνε μανιασμένες
γύρω απ' τον εξαίσιο,
τρούλο του Κυρίου
-καμάρι του Ιουστινιανού...

.....

Αιώνες, ήταν εκεί...
-από προπάππο-
κι ακόμα δεν τον ένιωθαν
δικό!
Υπάρξεις μυαρές,
να καταβροχθίζουν μόνο
γνώριζαν,
τον χρόνο, την αλήθεια...
για να καλύπτουν
αμαρτίες ανομολόγητες...

Ούτε οι επίσημες μαρτυρίες
μήτε οι καίριες καταθέσεις

ή οι στατιστικές
- αποδεδειγμένα... όλα-
κατόρθωσαν
να τις συνετίσουν.

Τα περιστέρια
που είχαν αποχωρήσει
σε μπουλούκια
ή σε μικρές ομάδες
ακόμα κλαίνε,
για τις ρημαγμένες φωλιές,
π' αφήκαν προσφεύγοντας
σε άλλη γη.

Ποιος να τους καταλάβει;
Κι ανέκαθεν
-που και που-,
ακούγεται
πίστη παιδιάτικη
-παραμυθία των ψυχών-
πως θα γυρίσουν πίσω
πως θα επανακτήσουν
ό,τι τους ανήκει...
έτσι λένε.

Στον *Βασιλέα Τρούλο*
να πετάξουν ονειρεύονται

τον ήλιο να φιλήσουν,
καθώς λένε,
που θα φωτίσει
τα καντήλια του ονείρου
ακόμα μια φορά
για χάρη τους.

Αιώνες κλαίω
για σας, για μας,
κάτασπρα περιστέρια...
Για το χάος που κατάπιε
τις ζωές σας... τις ζωές μας...

Καρδιά ιωνική, κουβαλώ...
Μου τό 'χε πει
κι η γιαγιά μου αυτό,
κι είναι από τα λίγα
που πίστεψα
στην άπιστη ζωή!

Μην τρέμεις έτσι
και θα γίνουμε ρεζίλι!
Κι αν δεν είσαι
ο νέος Βερν Ζιλ,
είσαι Εσύ,
κι είναι το σπουδαιότερο.

Έτσι,
χαμογέλα λοιπόν!
Είσαι εδώ... υγιής,
γράφεις για σένα...
και για μένα...

Πάρε βαθιά αναπνοή
εμβαπτίσου στο γαλανό,
και θα δεις!..

Όλα κρεμιούνται
απ' την ψυχή σου!
Πίστεψέ με.

Είπα πως τα μάτια
και η ματιά διαφέρουν,
και με κύτταξες ειρωνικά.

Νομίζεις, πως τα ξέρεις όλα!
Δε λέω, σε χαρακτηρίζει
πεποίθηση,
για τα λανθασμένα όμως.
Αυτό σε κάνει παρανοϊκό
σε φτιάχνει, τρελό.

Πρόσεξε λίγο, τα μάτια σου
όταν τά 'χεις τυλίξει
στην ειρωνία
ή στην ψευδοπεποίθηση,
και θα καταλάβεις
τι εννοώ ακριβώς.

Κάτι είναι ο 'αρραβώνας'

Ναι... έτσι είναι... κάτι.

Είναι... σημαντικός μάλλον,
τελικά.

Στάσου!

Θέλω να πω, ήταν... κάποτε...
κατάντησε όμως πρόφαση...

Πρόφαση

για να περάσουν

δύο άνθρωποι 'καλά'.

να διάγουν...

τον 'έρωτά τους' φανερά,

πετώντας παράμερα

το υποκριτικό στοιχείο,

της δήθεν ειλικρίνειας

και της υπόληψης...

Έτσι πια

κατήντησαν ο 'αρραβώνας'

και ο γάμος τελικά!

Θαυμάζω τους ειλικρινείς
που χωρίς την ομπρέλα
'παράκαιρων' τίτλων...
γάμου ή αρραβώνα...
τολμούν!

Τουλάχιστον διατηρούν
την αξιοπρέπειά τους:
χωρίζουν στα γρήγορα...
και... δίχως παρατράγουδα!

Μα, 'Θιούλη μου', δεν τά 'παμε;

Δεν τα ψιλο-κουβεντιάσαμε;

Τι θες και μ' ενοχλείς;

Συμφώνησες μαζί μου

να κλέψω σαν πεινούσα,

και για να βοηθήσω...

συντρόφους...

κι ανυπεράσπιστους...

Τώρα οργισμένος

φωνασκείς: 'παράνομε!..'

Θεούλη μου... είσαι,

πού'σαι

Μεγαλοδύναμος...

τους δεινόσαυρους

που κατακλέβουν

τον κοσμάκη,

ή... τους καρχαρίες

που σκοτώνουν

για να καλο-ζήσουν...

γιατί τους παραβλέπεις;

Εμένα, τον Άη-Ρομπινχούντ
βρήκες να τιμωρήσεις
με τύψεις;
Α! δεν το δέχομαι!
Ομολογώ πως
είσαι πιο άδικος
κι απ' τους αδίκους!

Άσχημο πράγμα η τεμπελιά...

Καθόταν στον λέριο καναπέ
την τηλεόραση χάζευε.

Να μαγειρέψει... 'τι;
να πλύνει... 'Α!..
να γράψει... 'μα τι λες;
μήτε και να διαβάσει
'ουφ, τώρα πια!
κι ήταν νέος, νεότατος,
μόλις τριάντα επτά!..

Κάποτε ήρθε...
του μερμηγκιού την πόρτα
χτύπησε μαθές,
Τζιτζικας ο κιθαρωδός...
Να τον ταΐσω έλεγε
τα ψίχουλα που είχα
μήνες αποθηκεύσει.

Μία τον φίλεψα...
δύο τον φίλεψα...
την τρίτη
πλάνταξα την πόρτα.

Τι ανόητος που ήμουν!..
Ήταν ο Τζιτζικας καλά;
Μα... αν ήταν...
θα δούλευε, θα μάζευε,
θά είχε... επιτέλους,
ζήτουλας δεν θα ήταν!

Σκέφτηκα, καλοσκέφτηκα...
και ύστερα του πρότεινα
Ψυχιατρείου... διεύθυνση!

Έκτοτε... αφανίστηκε
Τζιτζικας, ο μελωδός!

“Αντίο... γεια σου...”

φιληθήκαμε...

Έτσι μ’ αποχαιρέτησες...

Έφυγες, κι εφυγα,

Χωρίσαμε!..

Πέρασαν χρόνια και καιροί

κι όπως σε παραμύθι

ήρθε η ώρα κι η στιγμή

να ξαναϊδωθούμε!..

Το ραντεβού μας βιάζεται

νά 'ρθει, για να μας βρει...

.....

Σκέφτομαι...

Στο πρόσωπό σου τ’ όμορφο,

τα χρόνια τα ανίερα,

πόσες τολμήσαν αυλακιές;

Και τι κιλά αρμαθιάσανε

τριγύρω στον λαιμό σου

τα πεντανόστιμα φαγιά

τα λυχουδιάρικα γλυκά...

οι άρτοι οι ασύγκριτοι

της κόρας της γλυκειάς...

Ξέρω, τα ίδια θα ρωτάς
και για την αφεντιά μου...

Θυμάσαι πώς κυττούσαμε
τις ώριμες κυρίες
κι αλήθεια το πιστεύαμε
ότι η ηλικία μας
απείχε παρασάγγεις;

Πέρασαν οι χρόνοι βιαστικοί
κι έτσι -θαρρείς 'στο τσαφ'-,
μας φέρανε στην κάποια
ωριμότητα...

Μας απομένει τώρα πια
μόνιμη μια ευχή
'νά 'μαστε πάντα υγιείς'
για να χαιρόμαστε κι εμείς
-αν τίποτ' άλλο βέβαια...-
την ώριμη... ζωή!

Θα ιδωθούμε σύντομα,
ναι... και θα τα πούμε!..

Καταλαβαίνεις τώρα πια

τι πά' να πει γυναίκα;

.....

Να υποφέρεις, μυστικά

και να πονάς για δέκα...

Νά 'χεις μυαλό και προκοπή

για δέκα - μια 'πηρέτρες,

νά 'χεις και κότσια ν' αντιδράς,

σαν σου πετάνε 'πέτρες' .

Και να μην κλείνεις κεφαλή,

γόνατο μη λυγίζεις

μονάχα σαν γυμνάζεσαι

για να κρατάς τη 'φόρμα'!

Τις προσταγές;

Ποιες προσταγές;

Όχι, δεν τις ανέχεσαι

κι ούτε κανείς να φανταστεί

υποταγή δηλώνεις,

στον όποιον ή στην όποια.

Είσαι καλή κι ευγενική
Δεν είσαι όμως θύμα...
Δύναμη και υπομονή
γλυκάδα, τρυφεράδα
φοράς την ταπεινότητα...
ντυμένη περηφάνεια...

Γυναίκα... αυτό είσαι!

Βιβλίο Δεύτερο

Ευφρόσυνη!
(The Crime Against Eufrosyni)

Η Ευφρόσυνη!

(The Crime Against Eufrosyni)

Σε μια πεζούλα κάθησα
Ήμουν αποσταμένη
κι ήταν αργά το δειλινό
και η λίμνη μαυρισμένη
κι απάνω μου μουρμούριζαν
τα φύλλα του πλατάνου...

Και το φεγγάρι
ολόγιωμο,
γλυκούτσικο,
ερωτιάρικο
γλύστρησε τον αυχένα
και τώρα άσεμνο,
γυμνό
μέσα στο κρύο δείλι
παίρνει την τσάρκα του
αργό
κι από κοντά
να δει το πονηρό
να σπάσει πλάκα
να κάνει το κουτσομπολιό
και να τα πει με τ' άστρα.

Το χάρηκα το πονηρό,
και το χαμογελό του

και με τη λίμνη χάζευα
τα μαύρα κύματά της
που μια μερίδα της μικρή
καθρέφτιζε φεγγάρι...
Και τα βουνά κατάμαυρα
πήραν να δείχνουν κάτι
στο λιγοστό το φως του...
Στεφανωμένα νιώθω τα
πως είναι την ωδύνη
σα γράφουν στον ορίζοντα
γυμνό το όριό τους...
Πλανεύοντας το βλέμμα μου
εδώ κι εκεί αργά
γράφοντας καταγράφοντας
τις σκοτεινές, τις ημισκοτεινές
μορφές της φύσης...
επίπονα τη μνήμη μου
χαϊδεύω
ανασκαλεύω...

Στη σκοτεινή γαλήνη
στην απουσία της φωνής
μαύρος ο στεναγμός
σηκώνει νυχτοπούλια.
Η κουκουβάγια ανήσυχη
ψάχνει τη νυχτερίδα...

Το κοκκαλάκι της λιμπιζόταν
μήπως κερδίσει
ό,τι αγαπούσε πιότερο:
την αιωνιότητα!
Τα πράγματα όμως
δεν ήταν πια απλά...

Ένας
βαρύς, βραχνός μα κούφιος
παφλασμός τρομάζει την ειρήνη
κι ύστερα εκείνος ο
κοχλαστός αναβρασμός...

Βλέπω με φρίκη
τη δίνη τη λιμνίσια
ν' ανασαίνει
και σαστίζω,
κι απορώ!

Το κρύο είναι έντονο
η τρίχα μου ορθώνεται
τα μάτια μου σουφρώνω
για να δω...

«Είδα!»
Ήταν πανώρια μια σκιά!

Με τύλιξε ένας νέος πανικός,
κι έψαξα για κρυψώνα.

Ήταν:
η λίμνη, τα βουνά,
ο δρόμος ο γυμνός,
τα μαύρα, τα αειθαλή,
θεόρατα, τα τείχη
η κοιμησμένη
η Κυρά κι εγώ!..

Την είδα με τα μάτια μου
τη... Μαύρη την Άραχνη
Αφροδίτη,
-την Οδηγήτρα
απόντων παρουσιών
του Πάθους, του Ολέθρου-
ν' αναδύεται... και...

Πάγωσα, ξαναπάγωσα
δεν είχα λυτρωμό!
Πού να σταθώ,
πού να κρυφτώ
που ανίκητη
μ' έχει καρφώσει δύναμη
μάρτυρα παραλόγου!..

Το φεγγαράκι σουφρώσε
έψαξε να κρυφτεί.
Το συννεφάκι άρπαξε,
που βιαστικό αρμένιζε
μην και ακούσει...
και μη μάρτυρας γενεί...

Νάτη... αργά κινείται
η άθλια, η *ά - σχημη* μορφή
γεμίζοντας το σύμπαν...

Στάζουν 'γλυκόνερο'
-μαύρο μαργαριτάρι,
των χρόνων δηλητήριο-
πλερέζες οι φυκένιες
που αναδεύουν
-προέκταση
ανύπαρκτης ύπαρξής,
άλλοτε είχαν απομυζήσει
τους χυμούς της νιότης της-
που αρνιόνταν
να την αποχωριστούν
-κούφια - αδειασμένη,
μία σκιά, τώρα πια.
Την είχαν αλήθεια
λατρέψει!

Η άμορφη,
η ά-σχημη Οδηγήτρα
αναδυόταν, γλύστραγε
απ' την υγρή καταπακτή της
απειλητική
κι από κοντά παράδεχναν
άλλες δεκαεφτά...
ακολουθώντας
την βαριόμοιρη...
βαριόμοιρες.
Ασφυκτιούσε
η λεκάνη της Κυράς
απ' την πληθωρική
φαντασμική εκείνη παρουσία.

‘Κύριε ελέησόν με!...
Κύριε άφες τα ανομήματα ημών...
Κύριε... ελέησόν μας!’

Τα μπράτσα απλωμένα
τα ρούχα γλυνιασμένα
τα στρείδια στολισμένα
στη μονοτονία
της πλευρέζας τους...
βύζαιναν άέναα
τη μνήμη της νιότης τους.

Άθλιες των αθλιοτέρων!..

Μετέωρη στο άφωτο
στέκεται η Οδηγήτρα!
Και η παγωνιά μαραίνεται
μέσα από την δική της.
Νιώθουν την τα περικόρα,
βουνά, πλαγιές, ραχούλες,
ακούγεται αγερικό
φυσσομανά, σφυρίζοντας
στις στέγες της Κυράς μας...
Παντζούρια, γρούλιες
σειώνται, κουνιώνται
κι οι κόρες οι χλωμές
του φεγγαριού
σκιάζονται
κρύβονται με λαχτάρα
στο φύλλωμα
της άμοιρης φηγού...
Το είχαν άραγε προείπει
του Δωδωναίου οι Πλειάδες;
Τι τάχα να ονειρεύονται
με τέτοιους εφιάλτες
να παραδέρνουν κύματα
νερά ν' αναστατώνουν
στην όμορφη νεράϊδα τους
οι βέροι Ιωαννίτες;

Γογγύζει η άθλια, θρηνεί...
Ολολυγή τη νύχτα καμακώνει
δεκαεφτά αμαρτίες,
στο λαιμό της κρεμασμένες.
Πόνος μαχαίρι ακονίζει,
κι η αμαρτία βυζαίνει τη γαλήνη...

Και οι δεκαεφτά βαριά-φάλτσα
κρατάν τον ίσο...

Συγχώριο βγήκαν
να διακονέψουν,
να λιτανέψουν
τα ανόσια του κρίματος,
τη μνήμη ν' αναδέψουν
τη σκόνη να φυσήξουν!

Τα μπράτσα
η ά - σχημη Οδηγήτρα
απλώνει...
απελπισίας κράζει προσευχή
διεκδικώντας τ' αδιεκδίκητα!

*«Το δαχτυλίδι... παρακαλώ σας...
το δαχτυλίδι... μου ανήκει!*

Τύραννε...
μαγάρισες τη φήμη, την τιμή,
και τα παιδιά μου...
στέρησες
Χωρίς τιμή...
αχ!
πώς Αρναούτη μ' έθαψες
μέσ' σε υγρό κιβούρι;
Τύραννε τρισκατάρατε
απ' το Θεό να τό 'βρεις!»

Οι Εριννύες νεκρογέννητες
και κατά πόδα
ακολουθούν... τα όμοια...

Η Μνήμη επιζεί
η Μνήμη καταδικάζει
η Μνήμη αθώνει...

Μα είναι αργά!
Τι κι αν ασώματες υπάρξεις
ολολύζουν,
τι κι αν καλούν
απούσες παρουσίες
κι αν προσκαλούν,
παρακαλούν
παιδιά και άντρα και λαό

για τον τελευταίο ασπασμό,
και τον όμοια φευγάτο
εναγκαλισμό!..

Καλούν, προσκαλούν,
παρακαλούν τους...
να τις θερμάνουν μια σταλιά...
τα ρέστα χρόνων
οι υγροθαμμένες,
στ' ανήλιο το νερό...
να εισπράξουν

Εναγκαλίζονται
σε δέηση...
Μα είναι αργά,
πολύ αργά!

Νιώθω το μούδιασμα
της απαλλοτριώσης!
Κλαίω,
ασήκωτο το βάρος
νιώθω
κι αναρωτιέμαι
εις μάτην!

Μέσα μου βράζει
μια άλλη ωδύνη,
για τη δίνη που αιώνες
συνεπαίρνει τον πλανήτη...
Για τις πληγές που ταλανίσανε
τη γη μου στη Χερσόνησο,
τη γη μου της Ανατόλιας!

Για τη μνήμη
πού 'σπειρε μέσα μου
η πρόσφυγα γιαγιά μου!..
Πώς να ξεχνώ τα δάκρυα της
για τα παιδιά
που άφησε ξωπίσω της,
για τους παππούδες μου
που το ξερρίζωμα αντιπάλεψαν
που το μνημούρι τους βοσκά
στη γη της Αφροδίτης;

Ανασκουμπώνω τα μανίκια.
Έχω αγανακτήσει.
Έχω οργιστεί.
Έχω πηγή το Λόγο
κι αντλώ τη δύναμή μου...
και ναι, μπορώ
να κρίνω στα αμίλητα
στ' ασώματα κορμιά...

στις παρουσίες
που το αίμα τους
βούρκος στης Νεράϊδας μας
την αγκαλιά έγινε...
Στην Κυρά... και στις Κυρές...
παραμυθίας καταθέτω
προσφορά...

«Σσςς!

*Σώπα Κυρά μου να χαρείς...
Και άλλο πια να μην κλαίγεις!..
Φευγάτοι εκείνοι...
Στη νήσο μπαταρίστηκε
ο Αρναούτης-Τούρκος,
γλύκες καθώς γεύοτανε
στην αγκαλιά της Βάσως...
Δικοί ορίζουνε τη γης...
Πάνε κυρά μου να χαρείς
Κοιμήσου στη γαλήνη!»*

Είπα με μίαν αναπνοή
είπα τα μ' άγνωστη φωνή.

Τι θαύμα ήταν να συμβεί!
Γύρισε και με έψαξε...

Ένωσά την,
την ψυχή μου να ενορά
μέσα βαθιά...
να μου νεύει... ένωσά την
κι όλο το δάκρυ τ' ουρανού
από κόχες αβύσσου...
καταρράχτες

Κατέβασε
τα νοητά μπράτσα αργά
κουνώντας την κορφή
πένθιμη κυπάρισσος
της Λίμνης, το γυναικείο
το στοιχείο.

Ήσυχα, κλαψουρίζοντας
τα δίπλωσε
στο στήθος τ' αδειανό,
δίπλωσε, σούρωσε
βυθίστηκε αργά
στη φρικιασμένη
την υδάτινη τη μάζα,
στους αιώνες...
αδειάζοντας
τον φορτισμένο ουρανό,
καταλαγιάζοντας

το αντάρσιασμα
της Νεράϊδας
κι από κοντά
δεκαεπτά οι συντρόφισσες
κλαψουρίζοντας
τον ήσυχο πόνο της ήττας
κι αντιλαλούσαν
ένα γύρω,
μ' ασύλληπτη απόγνωση,
σκιαγμένα τα βουνά!

Σβήσανε έτσι αργά
Ξαναπνιγήκαν στα βαθιά
και σφαιλιστήκανε γερά
με την υγρή ταφόπετρα.
Πήρε αιώνες...
Στο τέλος νέκρα και σιωπή!
Μόνο η ανατριχίλα του εφιάλτη
δεν εννοούσε να σβήσει
-είχε πετρώσει ο χρόνος!

Τα πλατανόφυλλα κουσκούριζαν
αλαλιασμένα
την εμφάνιση-εξαφάνιση
των στοιχείων της Παμβώτιδας...
Και τα γηρασμένα τείχη...
που φρίττουν

στις τέτοιες μαρτυρίες...
-είχανε δει αμέτρητα οικτρά-
συμφώνησαν για μυριοστή φορά:
το κρίμα του πνιγμού των δεκαεφτά
και της Ευφρόσυνης,
στον αιώνα
τη λίμνη είχε μιάνει!

Ακούρμαζα... βουβή
κι ο πανικός ο γαντζωμένος
στού είναι τις πτυχές
επέμενε.

Τόλμησα... κύτταξα
αντίκου τα βουνά
κι ο πόνος της πέτρας
με διαπέρασε.
Έριξα τα μάτια στο νησί
και πείστηκα
πως 'τούτα τα σκιώματα
λαχτάρισαν και άλλους.

Και τι να πει ο άνθρωπος
γι' αυτή τη μνήμη την ιστορική!
Την κατάπιε
μαυροπράσινο το βρίθος,
-η αδηφάγα δίνη-
που τα πάντα καταπίνει

για να τα «ξεράσει»
κάθε... που την πιάνει
«βαρυστομαχιά»;

Μία βρωμιά που δε λέει
να καθαρίσει
γιατί έτσι το θέλει ο Θεός;
Γιατί έτσι τα φτιάχνει
και τα καθορίζει
ανελέητος ο άνθρωπος;
Η αφροσύνη της Ευφρόσυνης;

Πολλούς αδικοκατάπιαν
οι κρημνοί ή τα ρουμάνια,
κι άλλους αφήκαν
ζωντανούς-νεκρούς
φορτωμένους
θρήνο... και κοπετό!
Πόσοι βρυκολακιάσανε
γυρίζουν πέρα-δώθε
να γαληνέψουν δε μπορούν
-σκόρπια τα λείψανά τους!

Τι Γιάννινα, τι Πόντος...
τι Κύπρος... Ανατόλια...
και τι Μακεδονία;
Ο άδικος θάνατος

ενός συμπατριώτη,
-και όποιου συνάνθρωπου-
συγκλονίζει,
όταν άδικα, βιασμένα
στερείται
του δώρου της ζωής
ορφανεύει της μάνας
της αγαπημένης, του παιδιού...
κι εκείνοι από εκείνον!
Στη θυσία στον ένδοξο αγώνα
παρηγορεί η δάφνη.
Αν σε λίμνη αδικοπνιγεί
ατιμαστεί σ' αγχόνη
ανόσια κατακρεουργηθεί
σε φυλακή αμπαρωθεί
συχνά
για λόγους... 'μυθικούς' ...
τι να πει κανείς;
Ατέλειωτο το πάθος,
το ανθρώπινο
άκρως μιαρό...
το αμάρτημα
και κρίμα ασυγχώρητο
η ατιμωρησία των ενόχων!

Ευλογημένη - Αραμένη
η τύχη του ανθρώπου!

Ήταν ρίζα τετραγώνου...	33
Κάτσε να δεις	34
Οι νότες κυττάχτηκαν.	35-36
Η ανθισμένη κερασιά μίλησε	37
Ανάγκη ορμής	38
Παιδί κι αν είναι	39
Το φωτοστέφανο	40
Πόρνη την ανέβαζαν...	41
I. Σβήσε το φως...	42-44
II. Το νησί το φτάσαμε επιτέλους...	45-46
III. Το πλεύμενο ξεκίνησε	47-48
Πέρασε μπροστά μου...	49
Μέρα μεσημέρι	50-51
I. Τα ποδήλατα άπλωσαν	52
II. Τα φιλιά φτεροκόπησαμ...	53-54
III. Και τ' αμάξι μπορούσε	55
Το παιδί μεγάλωνε...	56
Νια είναι η μέρα...	57
Άγουροι οι καρποί...	58
Δεν αργούμε	59
Το φως που κλέβει	60
Ξεπέρασα το στίγμα	61
Η Δύση σημάδευε ανέκαθεν	62
Πάψε να παραπονιέσαι...	63
Τριανταεφτά θα είναι...	64
Η κορνίζα είχε ραγίσει	65

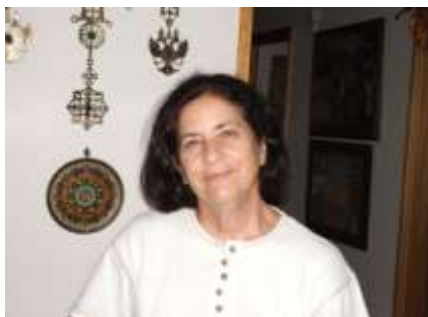
Το μακέλλεψα το χαρτί...	66
Είπα να σε φτάσω...	67
Κάποια στιγμή λοιπόν	68
Το βέλος δείχνει ότι	69-70
Κάπως δεν ταιριάζει	71
I. Το στάχυ ήταν δυνατό	73
II. Ταΐστηκαν οι γέφυρες	74
III. Ο άνθρωπος με τα γυαλιά	75
Ας προσέξουν λιγάκι	76
Η φωνή είχε ακουστεί	77
Στο κρατητήριο δεν ζήτησε	78
Είπε ακόμα ότι ο Θεός	79
Η σήραγγα πορευόταν	80-81
Στην κορυφή δεσπόζεο	82
Τα πουλιά ακολούθησαν	83
Επιτέλους πραγματοποιήθηκε	84
Το Subaru	85
Ξεφύτρωσε δίπλα	86
Το καραβάνι μου...	87
Τα μολύβια μου	88
Τα παιδιά δε χωρούν	89
Σ' ένα κουβάρι τυλίχτηκαν	90
Το φως έσβησε...	94
Οι φλογίτσες	95
Έκαναν το πάργυ	96
Η παταλούδα δυσκολεύτηκε	97
Και τι δεν είδε	98-99

Η σκουρόχρωμη μικρούλα	100
Πινελιές θαυμάσιες	101
Παλικάρι μου άδικα κοπιάζεις...	102
Το προξενιό δεν έπιασε...	103
Το χαλασμένο μήλο	104
Το μεγάλο στόμα άνοιξε	105
Δόξα τω Θεώ	106-107
Είπα τριανταεφτά	108
Στο κέντρο,	109-110
Θεέ τι ομορφιά είναι ετούτη!	111-113
Κάποιες νυχτερίδες φτερούγησαν,	114-116
Μην τρέμεις έτσι	117
Είπα πως τα μάτια	118
Κάτι είναι ο αρραβώνας	119-120
Μα Θιούλη μου, δεν τά 'παμε;	121-122
Άσχημο πράγμα η τεμπελιά...	123-124
"Άντίο... γειά σου..."	125-126
Καταλαβαίνεις τώρα πια	127-128

Βιβλίο Δεύτερο

Η Ευφρόσυνη!

(The Crime Against Eufrosyni) 130-146

Η Πιπίνα Α. Ιωσηφίδου-Έλλη (Elles) γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Γιάννινα όπου και εκπαιδεύτηκε στις τρεις βαθμίδες εκπαίδευσης: στοιχειώδη, Γυμνασιακή και Πανεπιστημιακή. Ζει στο Σύνδνεϋ όπου και απέχτησε δύο πτυχία στην Νεοελληνική Λογοτεχνία: το Β.Α (New England University) και το Μ.Α. στο Πανεπιστήμιο του Σύνδνεϋ. Εκτός από τη συγγραφική της δραστηριότητα ασχολείται και με τη ζωγραφική, από τη δεκαετία του 1970.

Έχει εκδόσει τα ακόλουθα βιβλία: 2 έρευνες (*Μακεδόνες*, 1994-1995, *Η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα του Σύνδνεϋ και της ΝΝΟ και το Παροικιακό Θέατρο*, 2001). 9 τόμους ποίησης στην Ελληνική: (*Λεπτομέρειες* (1998), *Μνήσθητί μου Κύριε* (2000), *Φύκια και Οστρακα* (2001), *Ρωγμές* (2002), *Μοίρα μου Αρμούρισα* (2005), *Ψίθυροι* (2008), *Οι στίχοι του Άρτου* και 2 στην Αγγλική (*Penelope's Gaze*, 1999, *Quo Vadis?* 2008). 10 Θεατρικά: *Δώρα Αγάπης* 1998, *Διονυσιακά* 1998, *Η Θεία* 1998, *Η Αντιγόνη* (κ' δύο μονόπρακτα) *Θέατρο 2000*, *Αγγελική* (κ' δύο μονόπρακτα) 2006. 1 εικονογραφημένο παιδικό μυθιστόρημα (*Οι Πυγολαμπίδες*, 1998). 1 εικονογραφημένη συλλογή για παιδιά και μεγάλους, με ποίηση, θέατρο, ιστορίες και παραμύθια (*Αλκυονίδες*, 1999). 1 εικονογραφημένο παραμύθι (*A Pink Pumprkin?* 2006) στην Αγγλική. 2 μυθιστορήματα (*Η Αγάπη της Μαργαρίτας*, 2005 και *Η Στοιχειωμένη Λεωφόρος*, 2006). 1 τόμο με μία νουβέλα, μικρές ιστορίες και κάποια δοκίμια (*...και ο Θεός έπλασε τον άντρα!...*, 2006). 1 τόμο με ένα μυθιστόρημα και δύο νουβέλες (*Η Στοιχειωμένη Λεωφόρος*, 2006). 1 τόμο με τρεις Νουβέλες (*Ω... Λίλη!..* 2008).

